

Arrest

nr. 217 732 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 6 maart 2012 gedateerd schrijven (dat op 8 maart 2012 werd ontvangen), een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Via een op 14 februari 2013 gedateerd schrijven (dat op 20 februari 2013 werd ontvangen) diende verzoekster wederom een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 februari 2014 de beslissing om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2013 onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 18 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 augustus 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf die bij brief van 6 maart 2012 werd ingediend zonder voorwerp wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard, die verzoekster op 16 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

[J.H.] [...]

+ echtgenote :

[J.S.] [...]

+ kinderen :

[S.] [...] en [E.]

Nationaliteit: Kosovo

Betrokkenen waren woonachtig op volgend adres: [...] 9220 Hamme

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op datum van 08.03.2012 door de advocaat Jan Keulen van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat dit verzoek zonder voorwerp is geworden.

REDENEN :

De betrokkenen betekenden een inreisverbod op datum van 10.07.2014 voor de duur van 3 jaar. Dat betekent dat zij zich niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden. Om het inreisverbod op te heffen dienen zij zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De aanvraag 9bis van 06.03.2012 werd nog niet behandeld maar ze is identiek aan de aanvraag 9bis ingediend op 20.02.2013. De aanvraag 9bis ingediend op 20.02.2013 was onontvankelijk. De beslissing werd genomen op 27.02.2014. Ook op de mogelijke schending van artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden werd toen reeds ingegaan. De beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De betekening van deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten gebeurde op 10.03.2014.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 16 september 2014, ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“mevrouw:

Naam, voornaam: [J.S.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

+ kinderen :
[S.] [...] en [E.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDE VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 10.07.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 10.07.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 10.07.2014.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Hij stelt tevens dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel om het land te verlaten betreft.

3.2. De Raad benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling.

Door te stellen van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Het gegeven dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel is om het land te verlaten doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert, gespreid over vijf middelen die evenwel samen kunnen worden behandeld, de schending van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair play, van de regel dat een strengere regel niet retroactief mag worden toegepast en van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een inreisverbod was betekend geworden

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekster zich niet meer op het Belgisch grondgebied mag bevinden.

Verzoekster meent dat haar aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk een voorwerp heeft en dit ondanks het feit dat haar een inreisverbod werd betekend, en ondanks het feit dat zij niet meer in België zou mogen verblijven.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zonder voorwerp louter op basis van een beslissing tot inreisverbod geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat noch in art. 9 BIS VW bepaald is dat dergelijke aanvraag niet meer mogelijk is in het geval er een inreisverbod werd betekend, noch enige andere wettelijke bepaling stelt dat door het inreisverbod anderzijds het art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou worden voor mensen die dit nadien nog zouden indienen, of nog voor personen die dergelijke aanvraag reeds hadden ingediend.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp, en dus niet zou kunnen behandeld worden, omdat er een inreisverbod is betekend geworden.

Dat trouwens dient opgemerkt dat het een vaststaande praktijk is dat DVZ verzoeken art. 9 BIS VW wél behandelt als er een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend geworden, en ook hier niet vereist wordt dat er eerst een opheffing of nog een opschorting zou gevraagd worden.

Dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel.

Dat in casu nog a fortiori dient opgemerkt te worden dat op datum van de aanvraag art. 9 BIS VW er nog geen inreisverbod was betekend, dit is pas vele jaren later gebeurd.

Dat het niet opgaat om zomaar jarenlang geen beslissing te nemen en de aanvraag met medegaand dossier niet te bekijken om dan eensklaps jaren na datum te gaan stellen alsof deze aanvraag “zonder voorwerp” zou zijn geworden.

Dat de verwerende partij zich niet op haar eigen stilzitten kan beroepen om alsnog de aanvraag uiteindelijk niet te moeten behandelen, terwijl deze destijds volkomen rechtsgeldig is ingediend geworden en indien deze binnen redelijke termijn was afgehandeld geworden, ook aanleiding zou gegeven hebben tot een beslissing inzake de ontvankelijkheid en desgevallend de gegrondheid.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat na het verstrijken van de termijn er geen legaal verblijf meer is, en ook in deze hypothese door DVZ wordt aanvaard dat er nog een aanvraag art. 9 BIS VW wordt ingediend en deze niet zomaar als zijnde zonder voorwerp kan afgewezen worden.

Dat op basis van dezelfde motieven dient aangenomen te worden dat ook na een inreisverbod een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoekster zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

In dit verband dient er vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor DVZ om het inreisverbod dat werd uitgevaardigd ook opnieuw in te trekken of nog te schorsen.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar rechtspraak van uw zetel waarbij een beslissing DVZ waarbij gesteld werd dat een aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een BGV aan betrokkene was betekend geworden, niet correct was en diende geannuleerd te worden.

ZIE STUK 3

Mutatis mutandis geldt hetzelfde in het geval een inreisverbod is betekend geworden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat ten overvloede dient opgemerkt te worden dat de regelgeving op basis van dewelke de aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard, alleszins nog niet van kracht was op het ogenblik

Dat er geen sprake kan zijn van enige retro-actieve toepassing van de nieuwe reglementering op aanvragen die nog vielen onder een eerdere reglementering volgens dewelke zij regelmatig en met een voorwerp konden worden ingediend.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen minstens impliciet doch zeker worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 14 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Dat er ten overvloede de aanwezigheid is van de kinderen van verzoekster, waarvan de oudste ondertussen legaal verblijf heeft bekomen, weze dhr. [F.J.]

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan 14
- de verzoekster is totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie
- het oudste kind heeft legaal verblijf bekomen en het jongste kind gaat naar school

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dienen terug te keren verzoekster haar situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[ur]lijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster en haar minderjarig kind geenszins gebaat zijn bij het terug naar Kosovo moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster en haar kind bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf, zou betekenen.

[...]

De bevoegde instanties dienen rekening te houden met alle relevante elementen in het dossier.

Er werd in casu geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma in hun geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Kosovo voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoekster en bovendien de jarenlange aanwezigheid en integratie in de Belgische samenleving zonder probleem.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing van uw zetel is tussengekomen in de beroepsprocedure betreffende legaal verblijf op basis van humanitaire regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekster dreigt thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen alsnog gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginselen der fair play.

Minstens dient een beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van de procedures die thans hangende is, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk zijn uitwerking dient te verliezen.

Dat de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met de huidige beroepsprocedure.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kosovo er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM in die zin dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten heeft bekomen terwijl haar zoon [F.J.] over legaal verblijf beschikt en geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen roma-zigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. “Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie” verduidelijkt Lore Van Welden van Am[n]esty International. “Roma hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.”

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

“ An immediate moratorium on forced returns until conditions improve. Urgent steps to provide assistance to those who have been returned.”

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.”

4.2. Allereerst merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing niet louter wordt verwezen naar het feit dat verzoekster is onderworpen aan een inreisverbod. Er wordt tevens geduïd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die via een op 6 maart 2012 gedateerd schrijven werd ingediend zonder voorwerp is omdat deze identiek is aan een aanvraag die op latere datum werd ingediend en dat deze laatste aanvraag reeds werd onderzocht en afgewezen. Deze motivering, die steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken, is pertinent en draagkrachtig. Verzoeksters kritiek die is gericht tegen een tweede motief in de eerste bestreden beslissing is dan ook geenszins nuttig. De eventuele gegrondheid van een grief die is gericht tegen een overtollig motief in een beslissing kan immers niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden.

Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar betoog dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf ten onrechte niet (inhoudelijk) werd behandeld. Zij gaat met haar uiteenzetting immers voorbij aan het feit dat de door haar aangebrachte gegevens reeds werden onderzocht bij de behandeling van haar identieke aanvraag die aanleiding gaf tot de beslissing van 27 februari 2014 waarbij werd vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd aangetoond. Verzoekster had de mogelijkheid om voormelde beslissing bij de Raad aan te vechten en heeft van deze mogelijkheid ook gebruik gemaakt.

Het is verder niet kennelijk onredelijk om indien twee aanvragen werden ingediend die op volledig dezelfde wijze zijn geformuleerd en reeds een beslissing werd genomen met betrekking tot de meest recente aanvraag te besluiten dat de eerder ingediende aanvraag – nu reeds een inhoudelijk antwoord werd verstrekt – niet langer een voorwerp heeft. Verzoeksters bemerking dat er geen specifieke wetsbepaling is die in deze regeling voorziet laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing in strijd met enige wetsbepaling zou zijn genomen of dat verweerder niet vermog een dergelijk rationeel standpunt in te nemen.

Verzoeksters kritiek op overwegingen die niet terug te vinden zijn in de in voorliggende zaak bestreden beslissingen kan ook niet leiden tot de conclusie dat deze beslissingen door enig gebrek zijn aangetast. Door uiteen te zetten waarom zij meent dat haar wel een verblijfsmachtiging moet worden toegekend toont zij geenszins aan dat het motief in de eerste bestreden beslissing dat een in identieke bewoordingen gestelde aanvraag van latere datum al onontvankelijk is verklaard en de oudere identieke aanvraag dus zonder voorwerp is geworden kennelijk onredelijk of incorrect is.

Verweerders motief dat verzoeksters in identieke bewoordingen gestelde aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging van latere datum al werd behandeld, zodat de oudere aanvraag als zonder voorwerp kan worden beschouwd laat tevens niet toe te concluderen dat enige reglementering retroactief zou zijn toegepast.

Verder moet worden aangegeven dat alvorens de in casu bestreden beslissingen werden genomen verzoeksters herhaalde aanvragen tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus en haar aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden

gemachtigd waren reeds afgewezen en dat er geen stukken voorlagen waaruit kon worden afgeleid dat de situatie in verzoeksters land van herkomst of verzoeksters medische situatie dusdanig gewijzigd waren dat een bijkomend onderzoek vereist was. Verzoekster toont door voor te houden dat de situatie in Kosovo niet verbeterd is en dat zij gezondheidsproblemen heeft niet aan dat er redenen waren die verweerder er hadden dienen toe te brengen om een aanvullend onderzoek te doen en dat de voorgaande vaststellingen niet volstonden. Zij toont dit ook niet aan door een citaat uit een verslag van Amnesty International in haar verzoekschrift op te nemen. De Raad merkt tevens op dat zelfs niet kan worden vastgesteld uit welk verslag het citaat precies komt en of dit verslag nog enige actualiteitswaarde heeft. Bovendien moet worden benadrukt dat slechts tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten indien de aangevoerde problematiek voldoende zwaarwichtig is, hetgeen niet blijkt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoekster er enkel op wijst dat een van haar meerderjarige kinderen over een verblijfstitel in België beschikt. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan slechts worden gesproken van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Enig beschermenswaardig gezinsleven met haar meerderjarige zoon blijkt derhalve niet. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder rekening hield met de aanwezigheid van twee andere kinderen van verzoekster in het Rijk en vaststelde dat deze kinderen, die niet meer bij verzoekster verbleven, het gezin waren ontvlucht en bescherming tegen hun ouders zochten bij de Belgische overheid. Evenmin blijkt dat enig beschermenswaardig aspect van verzoeksters privéleven in het gedrang werd gebracht. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten en dat in dergelijke gevallen in regel hoe dan ook niet kan worden besloten dat de beslissing om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inmenging in het gezinsleven uitmaakt (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Artikel 13 van het EVRM – dat verzoekster ook geschonden acht – kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissingen incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat de materiële motiveringsplicht werd miskend.

De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt kan geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld. Waar verzoekster er nog op wijst dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend terwijl het beroep dat zij bij de Raad instelde tegen een andere beslissing waarbij een voorgaande aanvraag om

